

Sygn. akt VI P 3/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan - Karasińska

Ławnicy: Wiesława Bożenna Benedysiuk, Anna Marianna Wiśniewska

Protokolant: stażysta Agnieszka Łumińska

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2014 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa R. C. (1)

przeciwko (...)z siedzibą w W.

o odszkodowanie w wysokości 6-miesięcznego wynagrodzenia w związku z niezgodnym z prawem lub nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę przez pracodawcę bez zachowania okresu wypowiedzenia

orzeka:

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda R. C. (1) na rzecz strony pozwanej (...)z siedzibą w W. tytułem zwrotu kosztów procesu łącznie kwotę 417, 00 złotych (czteryście siedemnaście złotych) w tym kwotę 60 złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od powoda R. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie tytułem zwrotu wydatków związanych z tłumaczeniem i wykonaniem odezwy sądowej do sądu zagranicznego łącznie kwotę 846,58 złotych (osiemset czterdzieści sześć złotych 58/100) z ustawowymi odsetkami.

Sygn. akt VI P 3/10

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 grudnia 2009 r. wniesionym przeciwko (...) z siedzibą w W. powód R. C. (1) wniósł o przywrócenie go do pracy na poprzednich warunkach oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że od dnia 12 listopada 1996 r. był zatrudniony w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę. Pełnił również funkcję członka zarządu. W dniu 17 grudnia 2009 r. pozwana rozwiązała z nim umowę o pracę z powodu ciężkich naruszeń podstawowych obowiązków pracowniczych, polegających na pobieraniu wynagrodzenia od jednego z kontrahentów spółki, na nieprawidłowym nadzorze nad wykonywaniem postanowień umowy zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. Powód podniósł, że rozwiązanie umowy o pracę w tym przypadku nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa pracy, gdyż pozwany podał nieprawdziwe przyczyny rozwiązania umowy o pracę. Ponadto pozwany złożył swoje oświadczenie z przekroczeniem terminu 1 miesiąca od dowiedzenia się o okolicznościach stanowiących podstawę rozwiązania umowy o pracę, określonego w art. 52 § 1 k.p., gdyż nie wykazał, że o okolicznościach ujętych

w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy dowiedział się dopiero w dniu 23 listopada 2009 r. w trakcie audytu przeprowadzonego przez (...) Sp. z o.o. (pozew, k. 1 – 3).

Pismem procesowym z dnia 8 lutego 2010 r. powód dokonał zmiany powództwa, w ten sposób, że zażądał zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 123 145, 77 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanej do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę w wysokości 3 miesięcznego wynagrodzenia (pismo procesowe – k. 14 – 21).

W odpowiedzi na pozew, pismem procesowym z dnia 20 kwietnia 2010 r. pozwana (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że argumenty podnoszone przez powoda są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie. Powód, zatrudniony na podstawie umowy pracę na czas nieokreślony, objął w dniu 18 września 2006 r. funkcję prezesa zarządu pozwanej Spółki. Audyty przeprowadzone w spółce w 2009 r. przez zewnętrznych audytorów wykazał, że działał on na szkodę spółki, gdyż doprowadzał do wypłaty sobie dodatkowego wynagrodzenia, za czynności, które powinien był wykonywać w ramach obowiązków służbowych oraz czerpał osobiste korzyści ze współpracy pozwanej spółki z jej kontrahentem, (...) Ponadto powód, jako osoba odpowiedzialna za rozwijanie działalności grupy (...) w regionie Europy Środkowo – Wschodniej, planował nawiązanie współpracy z nowym dystrybutorem dla leków wytwarzanych przez spółkę, który miałby obsługiwać całą grupę kapitałową. W tym celu prowadził negocjacje w imieniu spółki (...), w ramach których dążył do zawarcia umowy dystrybucyjnej ze spółką (...) i prezentował tę spółkę jako wiarygodnego i doświadczonego partnera handlowego. W rzeczywistości powód był osobiście zaangażowany w działalność tej spółki, łączyły go również bliskie relacje z prezesem jej zarządu i jedynym wspólnikiem. Ponadto spółka ta nie miała, wbrew zapewnieniom powoda praktycznie żadnego doświadczenia w działalności w branży farmaceutycznej, a w dacie prowadzenia negocjacji nie wykonywała działalności. Dodatkowo powodowi należy również zarzucić, że w nieprawidłowy sposób wykonywał nadzór nad wykonywaniem umowy z (...) z dnia 2 kwietnia 2002 r., gdyż nie kontrolował zasad współpracy z tym przedsiębiorcą i dopuszczał do ustalania dla niego wynagrodzenia w sposób, który doprowadził do naruszenia interesu pozwanej spółki (odpowiedź na pozew – k. 44 – 64).

Pismem procesowym z dnia 17 grudnia 2012 r. strona powodowa rozszerzyła ostatecznie powództwo w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) kwoty 271 657, 08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po doręczeniu pozwu, do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, że strony w umowie o pracę, zmodyfikowanej aneksem z dnia 16 kwietnia 2002 r. ustaliły 6 – miesięczny okres wypowiedzenia, zgodnie zaś z art. 47¹ k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 45 k.p. przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak niż od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

(pismo procesowe z dn. 17.12.2012 r. – k. 494 – 495,

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. C. (1) był zatrudniony w (...)z siedzibą w W. (dalej jako: spółka, (...)lub (...)). od dnia 12 listopada 1996 r., na podstawie zawartej w tym dniu umowy na czas określony na okres 3 miesięcy. Pracownik objął stanowisko Dyrektora (...). W dniu 12 lutego 1997 r. stronę zawarły kolejną umowę o pracę, na czas nieokreślony, obejmującą to samo stanowisko pracy.

Począwszy od dnia 16 kwietnia 2002 r. R. C. (1) objął stanowisko Dyrektora(...). Na tym stanowisku był odpowiedzialny za ogólny rozwój działalności spółki (...). Strony ustaliły również 6 – miesięczny okres wypowiedzenia umowy o pracę. W dniu 31 sierpnia 2006 r. R. C. (1) został prezesem i jednocześnie jedynym członkiem zarządu spółki. Funkcję tę

pełnił do dnia 25 września 2009 r. R. C. (1) był pracownikiem cenionym przez przedstawicieli kierownictwa (...) i (...). We wrześniu 2008 r. otrzymał pierwszą nagrodę prezesa za wkład w rozwój działalności grupy (...) na terenie Europy.

Jedynym wspólnikiem (...) była spółka prawa irlandzkiego – (...). Spółka ta wchodziła w skład grupy (...), w której spółką macierzystą była spółka prawa amerykańskiego (...)

(Dowody: załącznik nr 2 do odpowiedzi na pozew z dnia 20 kwietnia 2010 r. – k. 464 , załącznik nr 5 – pismo z dn. 16.04.2002 r. do odpowiedzi na pozew, załącznik nr 4 – do odpowiedzi na pozew, odpis KRS, okoliczności częściowo między stronami bezsporne).

R. C. (1) zawarł w dniu 2 lutego 2006 r. umowę cywilnoprawną ze (...). Czynności, które świadczył na jej podstawie miały dotyczyć funkcji Regionalnego Menadżera odpowiedzialnego za rynki Europy Środkowo – Wschodniej.

Wynagrodzenie R. C. (1) w (...)wynosiło we wrześniu 2009 r. kwotę 41 288, 79 zł brutto, w październiku 2009 r. – k. 41 288, 79 zł brutto, w listopadzie 2009 r. kwotę 42 175, 12 zł brutto, premia kwartalna wypłacona mu w sierpniu 2009 r. wyniosła 80 453, 88 zł, zaś dodatek roczny – 52 456, 18 zł. Przeciętne wynagrodzenie ustalone jak dla ekwiwalentu za urlop wyniosło z ostatnich trzech miesięcy przed ustaniem stosunku pracy wyniosło kwotę 45 276, 18 zł brutto miesięcznie.

(Dowody: zaświadczenie o zarobkach – załącznik do odpowiedzi na pozew k. 434, korespondencja mailowa M. H. z dn. 3.09.08 r. k. 703 , wraz z tłumaczeniem k. 725)

(...)współpracowała z (...) na podstawie umowy o świadczenie usług zawartej w dniu 2 kwietnia 2002 r. W imieniu stron umowa została zawarta przez R. C. (1), wówczas prokurenta spółki (...) oraz prezesa zarządu (...), A. P. (1). Na podstawie umowy spółka (...) powierzyła (...) świadczenie usług w zakresie dystrybucji, marketingu i promocji produktów, należących do (...), co w szczególności obejmowało prowadzenie marketingu produktów, przygotowywanie i prowadzenie ich promocji, sporządzania materiałów informacyjnych i reklamowych oraz prowadzenie dystrybucji produktów w aptekach, hurtowniach farmaceutycznych i innych placówkach zajmujących się prowadzeniem obrotu farmaceutycznego. Świadczenie usług przez (...) na rzecz (...), mogło również obejmować, obsługę administracyjną i biurową (...), prowadzenie obsług maszynowej, organizację i obsługę szkoleń oraz przygotowywanie i prowadzenie programów lojalnościowych dla klientów.

Spółka (...) zobowiązała się do zapłaty na rzecz (...) miesięcznego wynagrodzenia, które według postanowień umownych miało być ustalane każdorazowo przez strony przed wystawieniem faktur, w wysokości odpowiadającej wartości świadczonych usług. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony, z możliwością wypowiedzenia przez każdą ze stron za 3 – miesięcznym terminem wypowiedzenia.

Powyższa umowa była podstawą współpracy gospodarczej stron. Podlegała ona wielokrotnym zmianom w drodze zawierania przez strony aneksów do umowy lub częściowych zmian samej umowy z dnia 2 kwietnia 2002 r. Porozumieniem z dnia 12 czerwca 2002 r. (...)i (...) ustaliły, że współpraca między nimi może polegać również na oddawaniu (...)do odpłatnego korzystania samochodów będących własnością (...) lub których (...) jest leasingobiorcą. W dniu 6 stycznia 2003 r. strony dodatkowo postanowiły, że świadczenie usług na rzecz (...)może polegać również na wynajmie pracowników firmy (...) na potrzeby (...)oraz na wynajmie samochodów i sprzętu komputerowego. W dniu 2 lutego 2003 r. strony zawarły umowę zmieniającą umowę z dnia 2 kwietnia 2002 r., w ten sposób, że postanowiły, iż koszty rekrutacji pracowników na potrzeby (...)będą obciążały (...) oraz znajdują pokrycie w marży, która będzie przysługiwała (...) jako zleceniobiorcy stanowiąc część wynagrodzenia za wykonywane usług, nie wyższą niż 10 % ich wartości. Strony zastrzegły również, że w razie wypowiedzenia umowy przez zleceniodawcę zleceniobiorcy będzie przysługiwać jednorazowe odszkodowanie w wysokości 6 – miesięcznych przychodów, liczonych ze średniej z ostatniego roku.

Po upływie kilku lat, w dniu 1 kwietnia 2008 r. (...)i (...) zawarły kolejne porozumienie zmieniające treść umowy z dnia 2 kwietnia 2002 r. w ten sposób, że przedmiotem świadczonych na rzecz (...)mogło zostać objęte również dostarczanie

i wynajmem wyposażenia biurowego, ponadto postanowiono, że marża zleceniobiorcy z tytułu wykonywania usług promocji produktów zostaje podwyższona do maksymalnie 35 % wartości usługi.

(...) i (...) prowadziły współpracę również na podstawie innych umów. W dniu 2 kwietnia 2007 r. strony zawarły umowę o współpracy gospodarczej, na mocy której (...) jako zleceniobiorca zobowiązał się do intensyfikacji sprzedaży towarów handlowych zleceniodawcy na poziomie przewyższającym ustalone plany sprzedażowe, a (...) jako zleceniodawca zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia na rzecz (...) z tego tytułu. Umowa miała trwać do dnia 31 marca 2008 r., tj. do dnia zakończenia roku obrachunkowego zleceniodawcy. W porozumieniu z dnia 31 marca 2008 r. strony ustaliły, że (...) nie będzie zobowiązany do wystawienia faktury korygującej ze względu na niższy niż zakładany plan sprzedażowy w marcu 2008 r., ponadto, że zleceniobiorca będzie miał prawo do wystawienia faktury za okres I kwartału 2008 r., mimo, że poziom sprzedaży w tym okresie nie przekroczył 20 % zakładanych planów sprzedażowych.

Strony zawarły również w dniu 2 listopada 2007 r. umowę najmu sejfów, na podstawie której (...) wynajęła na rzecz (...) sejf za zapłatą rocznego czynszu w wysokości 12 000 zł., umowę podnajmu powierzchni biurowych z dnia 2 stycznia 2008 r.

W 2008 r. strony zawarły jeszcze kilka umów dotyczących świadczenia usług przez (...) na rzecz (...). Na podstawie umowy zawartej w dniu 2 stycznia 2008 r. (...) zlecił (...) wykonanie usługi polegającej na przeprowadzeniu kampanii reklamowej produktów oferowanych na rynku przez zleceniodawcę w postaci specyfików O., P., D. i S.. Następnie, w dniu 29 sierpnia 2008 r. obie spółki związały się umową, na podstawie której (...) zobowiązał się do przeprowadzenia na rzecz (...) cyklu spotkań konsultingowych, wykładów i seminariów przeprowadzonych w aptekach dystrybuujących produkty oferowane przez zleceniodawcę do finalnego klienta. Przedsięwzięcia te miały dotyczyć nowej linii produktów wprowadzanych przez zleceniodawcę w postaci emulsji O. (...). Kolejną umowę o świadczenie usług strony zawarły w dniu 8 października 2008 r., na jej podstawie (...) zobowiązał się do wykonania usługi polegającej na wynajmie sprzętu komputerowego wraz z oprogramowaniem na rzecz S. za miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 10 769,10 zł netto. W dniu 29 listopada 2008 r. strony zawarły następną umowę dotyczącą intensyfikacji sprzedaży produktów (...) przez (...).

Warunki na których odbywała się współpraca gospodarcza obu podmiotów, były bardzo korzystne dla (...), która miała prawo do 10 % marży ustalonej od wartości oznaczonego zlecenia. Spółka (...) dostarczała do (...) rozliczenia, na podstawie których wystawiano potem fakturę obciążającą spółkę (...), z doliczeniem 10 % marży. Ze względu na trwałą współpracę między oboma spółkami, proces weryfikacji faktur wystawianych przez (...) na rzecz (...) nie był dokładny ani sformalizowany.

Przyjętą praktyką w (...) było akceptowanie faktur VAT wystawionych w imieniu (...) przez różne osoby z kierownictwa spółki. Część faktur była akceptowana przez dyrektora działu sprzedaży, część przez dyrektora działu marketingu, część zaś przez dyrektora działu finansowego, D. J. (1). Niektóre spośród faktur VAT były przyjmowane przez R. C. (1). Dyrektorem działu sprzedaży w (...) był A. P. (1), który był jednocześnie prezesem spółki (...) oraz zawierał w imieniu tej spółki umowy o współpracy gospodarczej i świadczeniu usług ze spółką (...). (...) Sp. z o.o. wystawiała na rzecz (...) kilkadziesiąt faktur VAT, w skali roku ilość faktur dochodziła do 300.

Przyjętą praktyką było również, że obie spółki współpracowały z tym samym biurem (...), w ramach którego usługi na rzecz obu podmiotów świadczył R. G.. Zwykle to on wystawiał faktury w imieniu spółki (...) i księgował je już na rzecz (...), w ramach współpracy z drugą spółką. Po akceptacji i zaksięgowaniu faktur decyzję o wypłacie wynagrodzenia w formie przelewu bankowego podejmował ówczesny dyrektor finansowy spółki (...), D. J. (1).

Współpraca gospodarcza pomiędzy (...) a (...) nie była oceniana jako niegospodarna przez członków kierownictwa spółki (...), z punktu widzenia jej interesów ekonomicznych, gdyż w okresie tej współpracy spółka osiągała zakładane cele sprzedaży i wypracowywała pożądane rezultaty finansowe.

(Dowody: zeznania świadka P. W. – k. 198 – 200, 373 – 376, zeznania świadka D. J. (1), k. 805 – 812, umowa o świadczenie usług z dn. 2.04.02 r. – k. 829 – 833, aneks do umowy z dn. 2.02.03 r. – k. 834 – 835, aneks do umowy

z dn. 6.01.03 r. – k. 836, aneks do umowy z dn.12.06.02 r. – k. 837, aneks do umowy z dn. 1.04.08 r. – k. 838 – 839, umowa o współpracy gospodarczej z dn. 2.04.07 r. – k. 843, aneks do umowy o współpracy gospodarczej z dn. 31.03.08 r. – k. 846 – 847, umowa najmu powierzchni strzeżonej z dn. 2 listopada 2007 r. – k. 848 – 852, umowa podnajmu z dn. 2.01.08 r. – k. 853 – 858, umowa o świadczenie usług z dn. 2 stycznia 2008 r. – k. 859 – 860, umowa szkoleniowo – konsultingowa z dn. 29.08.08 r. – k. 861 – 863, umowa o świadczenie usług z dn. 8.10.08 r. – k. 865, umowa z dnia 28.11.08 r. – k. 866 – 867).

R. C. (1), oprócz pracy w charakterze członka i prezesa zarządu spółki (...), trudnił się również prowadzeniem jednoosobowej działalności gospodarczej pod nazwą (...). W tej formie działalności, R. C. (1) wystawił na rzecz (...) w dniu 7 stycznia 2008 r. fakturę VAT nr (...) z tytułu przeprowadzenia cyklu wykładów na temat (...) na sumę 41 914, 32 zł brutto. Faktura ta została przyjęta i zaksięgowana na koncie (...) w dniu 11 stycznia 2008 r. przez R. G.. Następnie została opłacona przelewem na rzecz R. C. (1) w dniu 21 stycznia 2008 r.

Faktura ta została następnie refakturowana przez (...) na rzecz (...)na podstawie faktury VAT nr (...) z dnia 14 stycznia 2008 r. wystawionej za usługę zarządzania. Po doliczeniu 10 % marży kwota brutto ujęta na fakturze wyniosła 46 404, 10 zł.

Powyższa faktura wystawiona przez (...) na rzecz (...) została poddana przyjętej w (...)procedurze akceptacji. D. J. (1), jako dyrektor finansowy zaakceptował ją i podjął decyzję o wypłacie ujętej w niej kwoty. Podejmując tą decyzję, dyrektor finansowy nie dysponował fakturą podstawową wystawioną przez R. C. (1) prowadzącego działalność pod nazwą (...)na rzecz (...) Sp. z o.o., uważał tę fakturę za wystawioną w związku z usługami zarządzania świadczonymi na rzecz (...)przez A. P. (1), prezesa (...).

(Dowody: odpis faktury VAT z dn. 14.01.08 r. – k. 777, odpis faktury VAT z dn. 7.01.08 r. – k. 778, 872, zestawienie zapisów księgowych dla konta z dn. 31.01.08 r. – k. 779, zeznania świadka D. J. (1), k. 538 – 542, 805 – 812).

Jednym z obowiązków R. C. (1) w ramach wykonywania funkcji prezesa zarządu spółki (...) było również rozwijanie działalności spółki na europejskim rynku farmaceutycznym. R. C. (1), wraz ze swoją współpracownicą A. Ś., w ramach obowiązków związanych z pełnieniem funkcji Menadżera Regionu, rozpoczął w 2008 r. poszukiwanie dystrybutora dla produktów farmaceutycznych grupy (...) na obszar Europy Środkowo – Wschodniej, głównie na rynek farmaceutyków w państwach nadbałtyckich. Prezes (...)nie był usatysfakcjonowany ze współpracy z dotychczasowym agentem obsługującym spółkę w rejonie państw nadbałtyckich.

Podczas wyboru ofert dotyczących nawiązania współpracy z nowym dystrybutorem, wpłynęła oferta od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. (dalej jako (...)). Prezesem tej spółki był P. M., który jako prawnik świadczył wcześniej usługi dla (...). Spółka (...) została zawiązana w dniu 21 marca 2003 r. na podstawie umowy spółki zawartej w formie aktu notarialnego w tym dniu. (...) Sp. z o.o. Kapitał zakładowy utworzonej spółki wynosił 50 000 zł. Udziały w kapitale zakładowym spółki przysługiwały początkowo pięciu osobom, w dniu 12 czerwca 2008 r. wszystkie udziały od wspólników spółki nabył R. C. (1), za 20 % ich wartości nominalnej. Od tego dnia jedynym wspólnikiem pozwanej spółki był R. C. (1), któremu z tego tytułu przysługiwało 100 udziałów o wartości nominalnej 500 złotych każdy. Od 2003 r. do 2008 r. spółka nie prowadziła działalności gospodarczej i nie składała do Krajowego Rejestru Sądowego sprawozdań finansowych. R. C. (1) nie został ujawniony w Krajowym Rejestrze Sądowym jako wspólnik spółki (...). W dniu 4 sierpnia 2008 r. R. C. (1), w ramach nadzwyczajnego walnego zgromadzenia wspólników odwołał poprzedni zarząd spółki i w jego miejsce powołał na członków zarządu spółki (...) P. M.i J. M..

W dniu 18 sierpnia 2008 r. R. C. (1) zbył wszystkie przysługujące mu udziały na rzecz swojego szwagra A. L. za cenę 10 000 zł. W tym samym dniu, na podstawie umowy w formie aktu notarialnego zmieniono nazwę spółki na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. W 2008 r. spółka nie prowadziła żadnej działalności i nie zatrudniała żadnego pracownika, nie zanotowała również żadnego przychodu. Jedyny koszt jaki poniosła, to 170 zł tytułem podatku. Spółka posiadała w kasie środki pieniężne w kwocie 49 830 zł

(Dowody: fotokopia wprowadzenia do sprawozdania finansowego za rok 2008 – k. 111 – 112, sprawozdanie finansowe (...) Sp. z o.o. za rok 2008 – k. 113 – 119, fotokopia umowy zbycia udziałów z dn. 18.08.2008 r. – k. 122 – 123, zeznania świadka P. S. – k. 461 – 463)

Szczegółowa oferta nawiązania współpracy z grupą (...) ze strony spółki (...) została przedstawiona na spotkaniu biznesowym w K. w dniu 26 sierpnia 2008 r., w którym uczestniczyli członkowie kierownictwa spółki (...). oraz R. C. (1), jako prezes zarządu (...), wykonujący również obowiązki Menadżera Regionu. Negocjacje pomiędzy (...)a (...)były prowadzone przez R. C. (1), A. Ś. oraz przedstawicielstwo (...), w skład którego wchodziłi M. H., R. S., B. M. oraz G. C.. A. Ś. koordynowała pracę zespołów negocjacyjnych, przesyłała między nimi wiadomości za pośrednictwem poczty elektronicznej oraz telefonicznie. W korespondencji mailowej z listopada 2009 r. A. Ś. zwracała się z pytaniem do R. S., czy poprawiona wersja umowy może zostać przesłana do (...)w celu jej konsultacji.

W roku negocjacji R. C. (1) zataił fakt swojego powiązania ze spółką (...) przed wspólnikiem (...) oraz członkami kierownictwa spółki (...). Jedynym wspólnikiem spółki (...)był A. L., szwagier R. C. (1). Zataił również fakt, że spółka (...) nie działała wcześniej w branży farmaceutycznej oraz nie dysponowała potrzebną do tego infrastrukturą.

Ostatecznie, (...)oraz (...)podpisały w dniu 26 lutego 2009 r. umowę dystrybucyjną dotyczącą wyłącznej dystrybucji produktów (...). na terenie Ł., L., E., C. i W.. Strony wykonywały zobowiązania z tej umowy do grudnia 2009 r. ,(...)dostarczała wyroby farmaceutyczne spółce (...), a ta sprzedawała je na terytorium objętym umową, wykorzystując do tego przejęte od (...)biura i personel handlowy. Z tego tytułu spółka otrzymywała prowizję.

Praca wykonana przez R. C. (1) przy wybieraniu nowego dystrybutora dla (...) mieściła się w jego obowiązkach służbowych wynikających ze stosunku pracy łączącego go ze (...). W dniu 29 kwietnia 2009 r. R. C. (1) w korespondencji mailowej do D. A. i M. H. wskazał, że do jego podstawowego wynagrodzenia w kwocie 478 236 zł rocznie powinno zostać doliczone wynagrodzenia za jego usługi związane z rozwijaniem rynków eksportowych .

W dniu 22 grudnia 2009 r. (...) złożyła spółce (...) oświadczenie o rozwiązaniu umowy ze skutkiem natychmiastowym z powodu wprowadzenia jej w błąd co do powiązania R. C. (1) z (...)oraz ukrycia faktu, że spółka ta nie ma doświadczenia biznesowego w działalności w branży farmaceutycznej. W odpowiedzi (...) Sp. z o.o., pismem z dnia 26 stycznia 2010 r. wezwała (...)do kontynuowania współpracy na zasadach ustalonych w umowie dystrybucyjnej. (...)pismem odmówiła współpracy w dniu 5 lutego 2010 r.

Na skutek rozwiązania umowy spółka (...) wytoczyła w dniu 24 sierpnia 2010 r. przeciwko (...) powództwo przed Sądem Arbitrażowym przy Izbie Handlowej w H. o zapłatę odszkodowania w wysokości 4 062 000 euro z powodu przedterminowego zakończenia przez stronę pozwaną umowy dystrybucyjnej. Wyrokiem z dnia 8 lutego 2012 r. Sąd Arbitrażowy oddalił powództwo i zasądził od (...) Sp. z o.o. na rzecz (...)kwotę 500 000 euro z powództwa wzajemnego, tytułem zaległych płatności.

(**Dowody:** częściowo zeznania A. Ś. – k. 126 – 130, orzeczenie Sądu Arbitrażowego przy Izbie Handlowej w H. z dnia 8 lutego 2012 r. w języku angielskim wraz z tłumaczeniem – k. 266 – 364, oświadczenie o rozwiązaniu umowy ze skutkiem natychmiastowym z dn. 22.12.09 r. w języku angielskim, wraz z tłumaczeniem – k. 365 – 368, korespondencja mailowa pomiędzy A. Ś. a przedstawicielami (...)– k. 687, wraz z tłumaczeniem k. 716 – 718, korespondencja mailowa R. C. (1) z dn. 29.04.09 r. – k.696v - 697 wraz z tłumaczeniem – k. 723,protokół z przesłuchania świadka G. C. wraz z odpowiedzią na odezwę, z dnia 23.07.2013 r. – k. 885 – 925)

W 2009 r. spółka (...), jedyny wspólnik (...) Sp. z o.o. powzięła zamiar dokonania kontroli śledczej i podatkowej w spółce (...). W tym celu zawarła umowę z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej jako: (...)) i zleciła jej w dniu 8 kwietnia 2009 r. przeprowadzenie audytu.

Pracownicy (...) na podstawie zawartej umowy podjęli czynności kontrolne w spółce. W celu wykonania zleconego zadania przeprowadzili rozmowy z osobami zatrudnionym w spółce, tj. D. J. (1), zajmującym stanowisko Kierownika

ds. (...), A. Ś., kierownikiem ds. (...), oraz A. P. (2) – kierownikiem (...). Przeanalizowali również wybraną dokumentację dotyczącą umów z dostawcami i umów o świadczenie usług zawartych przez (...).

W dniu 7 maja 2009 r. R. C. (1) ograniczył audytorom dostęp do pracowników i dokumentów spółki i polecił im zaniechanie prac w kolejnym tygodniu. W rezultacie pracownicy (...) nie mogli poddać badaniu dokumentacji związanej z refakturowaniem części faktur przez spółkę (...) Sp. z o.o., wynagrodzenia kierownictwa oraz nie byli w stanie przeprowadzić rozmowy z R. C. (1).

W raporcie podsumowującym kontrolę śledczą z dnia 29 maja 2009 r. wskazano, że warunki współpracy między (...)a spółką (...) są nieprzejrzyste i uciążliwe dla spółki (...). Kontrolerzy zarekomendowali przeprowadzenie szczegółowego badania rozliczeń dokonywanych między (...) i Spółką, zmierzających do wyjaśnienia, czy zlecenia przekazywane spółce (...) dotyczą zadań faktycznie potrzebnych dla (...), czy płatności są dokonywane za prace faktycznie wykonane i nie występują przypadki podwójnej zapłaty.

Raport ten tego samego dnia został udostępniony w wersji elektronicznej przez B. M. członkom kierownictwa spółki (...): M. H. oraz G. M.

W odpowiedzi na wnioski przedstawione w raporcie R. C. (1) przedstawił członkom kierownictwa (...), w korespondencji mailowej z dnia 1 czerwca 2009 r. swoje stanowisko. Stwierdził, że raport (...) jest oparty na spekulacjach i przypuszczeniach, wobec czego nie wymaga dokładnego odniesienia się. Zapewnił, że wraz z D. J. (1) jest w posiadaniu pełnej dokumentacji finansowej. Dodał, że współpraca z biurem księgowym (...) jest korzystna i pozwala odzyskiwać kwotę 2 000 000 zł. Podkreślił również, że kontrole podatkowe przeprowadzone przez urząd skarbowy nie wykazały nieprawidłowości w prowadzeniu księgowości spółki.

W dniu 1 czerwca 2009 r. również D. J. (1) odniósł się do treści raportu z audytu przeprowadzonego przez (...) w korespondencji z R. C. (1) za pośrednictwem poczty elektronicznej. W treści skierowanej do niego wiadomości stwierdził, że sporządzenie raportu na podstawie przypuszczeń jest nieprofesjonalne. Wyjaśnił kwestię zarzutu o dokonywanie podwójnych płatności za paliwo do samochodów służbowych oraz odniósł się do faktury za usługi konsultingowe (...), wystawionej na (...) w lutym 2009 r. na kwotę 200 000 zł brutto. Wskazał, że faktura ta została wystawiona po wykonaniu usług przez (...), objętych umową o świadczenie usług konsultingowych i marketingowych z sierpnia 2008 r.

W oparciu o ten raport zlecono na rzecz (...) w dniu 18 czerwca 2009 r. dokonanie kolejnej kontroli, która miała skupić się na analizie transakcji i rozliczeń, dokonanych w roku obrotowym zakończonym w dniu 31 marca 2009 r. Celem kontroli było bardziej szczegółowe zbadanie relacji łączących spółkę (...) z (...) Sp. z o.o. w aspekcie wystawiania faktur przez (...) na rzecz spółki (...), podwójne zatrudnienie A. P. (1) i A. Ś. w obu spółkach, premii dla części personelu spółki (...) wypłaconej za pośrednictwem (...) w czerwcu 2008 r., której kosztami została następnie obciążona spółka (...). W tym celu pracownicy (...) dniami od 15 do 29 czerwca 2009 r. dokonali przeglądu przechowywanych w spółce (...) dokumentów oraz przeprowadzili rozmowy z członkami kierownictwa tej spółki.

Audytorzy wykryli poważne słabości formalnych procedur kontrolnych w spółce (...) związane ze współpracą ze spółką (...), polegające m. in. na braku formalnego zatwierdzenia wystawianych przez tę spółkę faktur oraz zlecenie funkcji księgowych do zewnętrznego przedsiębiorstwa (...), które współpracowało w zakresie tej działalności również ze spółką (...). Te same osoby zajmowały się wystawianiem faktur na rzecz (...) Sp. z o.o. i przyjmowaniem ich w imieniu (...) Wskutek tych działań nie funkcjonował mechanizm kontrolny księgowania w spółce faktur pochodzących od (...) Sp. z o.o.

Ujawniono, że między spółką (...) a (...) Sp. z o.o. zachodzą silne powiązania, wykraczające znacząco poza zakres normalnej współpracy z zewnętrznymi kontrahentami. A. P. (1), który był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. na stanowisku dyrektora handlowego, był jednocześnie prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. oraz jej większościowym udziałowcem. Od dnia 26 lipca 2011 r. większościowym udziałowcem spółki (...) stał się R. C. (1), który od tej daty posiadał 60 % udziałów

w spółce, przy 40 % jakimi dysponował A. P. (1), zaś od dnia 15 grudnia 2011 r. objął on funkcję prezesa zarządu. Na mocy uchwały wspólników z dnia 31 lipca 2012 r. postanowiono o rozwiązaniu spółki, jej likwidatorem został R. C. (1).

(Dowody: dokument (...) kontrola w sprawie potencjalnych nieprawidłowości, sprawozdanie z dnia 29 maja 2009 r. – załącznik nr 2 do pisma procesowego z dn. 23.05.2011 r. – k. 157, (...) kontrola w sprawie potencjalnych nieprawidłowości, projekt sprawozdania z dnia 23 lipca 2009 r. – załącznik nr 3 do pisma procesowego z dn. 23.05.2011 r. – k. 157, pismo z PwC do D. J. (1) z dnia 6 listopada 2009 r., tłumaczenie z języka angielskiego, - k. 171 – 180, zeznania świadka M. K. (1) – k. 195 – 198, zeznania świadka P. W. – k. 373 – 376, zeznania świadka P. S. – k. 461 – 463 odpis pełny z KRS dla (...) Sp. z o. o. – k. 780 – 782)

Podczas audytu przeprowadzonego w maju i czerwcu 2009 r. nie wykryto, aby R. C. (1) czerpał osobiste korzyści ze współpracy pomiędzy (...)a (...) Sp. z o.o. Nie ujawniono też wówczas, aby R. C. (1) wystawiał faktury na rzecz spółki (...) w ramach prowadzonej odrębnie działalności gospodarczej.

Po przeprowadzeniu audytu w czerwcu 2009 r. i przedstawieniu wniosków z niego w formie sprawozdania z dnia 23 lipca 2009 r. przedstawiciele (...) i spółki (...) kontaktowali się w formie telekonferencji, omawiając wnioski zamieszczone w sprawozdaniu. Postanowiono, że należy przeprowadzić jeszcze jeden audyt, który miał być poświęcony analizie ryzyka podatkowego w podatku dochodowym od osób prawnych, ze szczególnym uwzględnieniem relacji gospodarczych pomiędzy (...)a (...) Sp. z o.o. oraz współpracy między spółką a (...) Sp. z o.o.

Zleceniodawcą wykonania tego audytu była spółka (...) Sp. z o.o., działając jako spółka zależna nowego jedyne go wspólnika – spółki brytyjskiej (...). W dniu 6 listopada 2009 r. (...) zwróciło się pisemnie do (...), przedstawiając zakres usług, jakie miały zostać wykonane w ramach kolejnego audytu oraz potwierdzając przyjęcie zlecenia.

W toku prac przedsięwziętych w listopadzie 2009 r. audytorzy (...) dokonali przeglądu i zobrazowania danych zapisanych na twardych dyskach komputerów używanych przez R. C. (1) i A. Ś., przeanalizowali zawartość tych dysków oraz elektronicznych skrzynek pocztowych używanych przez nich. Ponadto, w toku prowadzonego audytu, pracownicy (...) przeanalizowali akta rejestrowe spółki (...), a ponadto uzyskali również i zbadali dokumentację dotyczącą umów zawieranych przez poszczególnych pracowników (...)i (...)

Na dysku twardym komputera służbowego używanego przez A. Ś. odnaleziono usunięte pliki w postaci dokumentów związanych z wewnętrzną działalnością spółki (...) w postaci umowy o pracę pomiędzy (...)a J. W., umową najmu powierzchni biurowej w B. oraz umowę o świadczenie usług finansowych pomiędzy (...) a (...) Sp. z o.o. z dnia 1 marca 2009 r. Na dysku twardym komputera odnaleziono również fragment projektu umowy powierniczej z dnia 14 sierpnia 2008 r., na mocy której R. C. (1) miał dokonać powierniczego zbycia udziałów w spółce pod ówczesną firmą (...) na rzecz A. L.. Na jej podstawie A. L. miał być zobowiązany do informowania powoda o wszystkich istotnych sprawach dotyczących się w spółce oraz głosowania podczas zgromadzeń wspólników zgodnie z wskazówkami otrzymywanymi od R. C. (1).

Na dysku twardym komputera służbowego R. C. (1) odnaleziono również elektroniczne wersje faktur, jakie wystawiał na rzecz (...) Sp. z o.o. z tytułu świadczenia usług doradczych, w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą (...)R. C. (1).

Sprawozdanie z tego raportu zostało przedstawione D. J. (1) w dniu 30 listopada 2009 r. Dopiero wówczas zapoznał się on z okolicznościami świadczącymi o powiązaniu R. C. (1) ze spółką (...), w tym z faktem, że R. C. (1) był w przeszłości jedynym wspólnikiem tej spółki.

(Dowody: (...) kontrola w sprawie potencjalnych nieprawidłowości, sprawozdanie z dnia 29 maja 2009 r. – załącznik nr 2 do pisma procesowego z dn. 23.05.2011 r. – k. 157, (...) kontrola w sprawie potencjalnych nieprawidłowości, projekt sprawozdania z dnia 23 lipca 2009 r. – załącznik nr 3 do pisma procesowego z dn. 23.05.2011 r. – k. 157, pismo z PwC do D. J. (1) z dnia 6 listopada 2009 r., tłumaczenie z języka angielskiego, - k. 171 – 180, zeznania świadka M. K. (1) – k. 195 – 198, zeznania świadka P. W. – k. 373 – 376, zeznania świadka P. S. – k.

461 – 463, korespondencja mailowa R. C. (1) – k.692v, wraz z tłumaczeniem – k. 719, korespondencja mailowa B. M. z dn.29.05.09 r. – k. 694 wraz z tłumaczeniem – k. 720, korespondencja mailowa D. J. (1) z dn. 91.06.2009 r. – k. 694 v – 695 wraz z tłumaczeniem – k. 721 – 722, zeznania świadka D. J. (1), k. 538 – 542, 805 – 812)

W kwietniu 2009 r. grupa kapitałowa (...). została przejęta przez spółkę brytyjską (...). Transakcja zakupu udziałów spółki (...)

Sp. z o.o. przez spółkę (...) została sfinalizowana w lipcu 2009 r. Nowy udziałowiec spółki rozpoczął wdrażanie zmian w jej działalności, zgodnie z własną koncepcją rozwoju działalności gospodarczej na rynku farmaceutycznym. W ramach kształtowania nowej polityki personalnej oraz bazując na rezultatach audytów przeprowadzonych przez (...) w 2009 r., w tym na podstawie ujawnionych w nich faktów z działalności spółki, dokonano zmian w kierownictwie spółki.

R. C. (1) został odwołany z pełnionej funkcji prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 25 października 2009 r., przez wspólników spółki na nadzwyczajnym zgromadzeniu wspólników. Na jego miejsce powołany został dotychczasowy dyrektor do spraw finansowych w spółce (...), D. J. (1).

Nowy właściciel dążył do zlikwidowania przedsiębiorstwa spółki i przejęcia dystrybucji produktów farmaceutycznych do własnej struktury organizacyjnej. D. J. (1), sprawujący funkcję prezesa zarządu po R. C. (1) nie miał już wpływu na decyzje personalne, które były faktycznie podejmowane przez nowego wspólnika spółki. Jego rolą było przygotowanie spółki do planowanej likwidacji prowadzonej przez nią działalności i zamknięcie roku finansowego.

W dniu 7 października 2009 r. R. C. (1) skierował do przedstawicieli kierownictwa spółek z grupy (...) wiadomość za pośrednictwem poczty elektronicznej, w której wskazał, że ostatnie działania wokół jego osoby były inspirowane przez przedstawicieli nowego (...) Sp. z o.o. – spółki (...) i jej prezesa J. T. (1), którzy twierdzili, że audyty przeprowadzone przez (...) w 2009 r. miały wykazać błędy w jego działaniach, jako prezesa zarządu spółki, oraz, że jego działania były niezgodne z prawem. Zwrócił się również o skontaktowanie się z nim w celu omówienia rozwiązania jego umów ze spółką, w tym umowy nr (...) ze (...), wypłaty jego premii oraz zwyczajowej odprawy.

W momencie przejęcia spółki (...) przez nowego właściciela w spółce znajdowało zatrudnienie 45 osób. Część z nich była zatrudniona przez spółkę (...), pracowała zaś na rzecz (...), na podstawie umowy między tymi spółkami. Wynagrodzenie, które otrzymywali, faktycznie opłacała spółka (...), gdyż (...) wystawiała na rzecz (...)refaktury VAT z tytułu wypłaty wynagrodzenia. Nowy wspólnik doprowadził do zwolnienia znacznej części pracowników spółki (...), jednakże znaczna część osób, z którym rozwiązano stosunki pracy otrzymała potem ofertę pracy w spółce (...).

Na dzień 30 listopada 2009 r. (...)zatrudniała 51 pracowników, spośród nich 31 osób pracujących w działach marketingu i sprzedaży zostało pracownikami (...) Sp. z o.o., na skutek przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę, z dniem 1 stycznia 2010 r. Z 17 osobami stosunek pracy został rozwiązany w trybie wypowiedzenia umowy o pracę przez pracownika z jego inicjatywy lub za porozumieniem stron z przyczyn nietyczących pracowników. Ten ostatni tryb rozwiązania umowy o pracę objął dwanaście zatrudnionych w spółce osób. Te osoby otrzymały odprawy z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn nietyczących pracowników w wysokości ustalonej według przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nietyczących pracowników.

Nowy prezes zarządu (...)D. J. (1) udzielił A. S., działającej z polecenia spółki (...) pełnomocnictwa do dokonywania w imieniu spółki czynności z zakresu prawa pracy. Prezes nie zlecił jej dokonywania jakichkolwiek czynności związanych z rozwiązaniem umów o pracę.

W dniu 17 grudnia A. S., działając jako pełnomocnik (...)złożyła A. Ś. oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez nią podstawowych obowiązków pracowniczych. Pracodawca zarzucił jej rażący brak staranności oraz rażący brak dbałości o dobro pracodawcy w ramach wykonywania przez nią obowiązków związanych ze znalezieniem nowego dystrybutora dla produktów grupy (...), przez dążenie do jak najszybszego zawarcia umowy z (...) Sp. z o.o., pomimo, że w momencie negocjowania umowy (...)nie prowadziła

działalności oraz nie miała potrzebnego zaplecza, infrastruktury i kadry. Ponadto, zdaniem pracodawcy, uczestnicząc w procesie negocjacyjnym, A. Ś. działała w stanie konfliktu interesów, gdyż była powiązana ze spółką (...), o czym świadczył fakt posiadania przez nią wewnętrznych dokumentów tej spółki, przechowywanych na jej komputerze służbowym. Pracodawca zarzucił również pracownicy, że przez przechowywanie tych dokumentów wykorzystywała ona sprzęt pracodawcy do celów związanych z działalnością operacyjną (...), a nie do czynności związanych z jej obowiązkami pracowniczymi,

A. Ś. w dniu 31 grudnia 2009 r. odwołała się od powyższego oświadczenia pracodawcy do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, żądając przywrócenia do pracy, a następnie, w miejsce tego żądania – zasądzenia od pozwanej (...) Sp. z o.o. zasądzenia na swoją rzecz odszkodowania w kwocie 50 986, 05 zł wraz odsetkami ustawowymi.

Sąd ustalił, że zarzuty wskazane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę nie potwierdziły się, wobec czego nie można stwierdzić, ażeby ze strony A. Ś. doszło do ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych. W rezultacie rozwiązanie umowy o pracę z A. Ś. zostało dokonane z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie.

Na tej podstawie Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, wyrokiem z dnia 26 października 2011 r., sygn. akt VI P 4/10, zasądził od pozwanej (...) na rzecz A. Ś. kwotę 50 986, 05 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2010 r. tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 31 października 2012 r. wskutek wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 31 października 2012 r., sygn. akt VII Pa 15/12 oddalającego apelację pozwanej (...) Sp. z o.o. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 26 października 2012 r.

(**Dowody:** odpis wyroku SR dla W-wy Pragi – Południe z dn.26.10.11 r. – k. 447, wraz z uzasadnieniem k. 447v – 459, odpis wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dn. 31.10.12 r. – k. 497, wraz z uzasadnieniem – k. 497v – 505, oświadczenie w sprawie stanu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. – k. 787, zestawienie pracowników (...) – k. 788 – 790, zeznania świadka D. J. (1), k. 538 – 542, 805 – 81, k. 704, k. – zeznania świadka J. T. (2) i k. 728-729 korespondencja e-mailowa.)

W dniu 1 grudnia 2009 r. nowy prezes zarządu udzielił pełnomocnictwa B. Z. (1), które obejmowało dokonywanie w imieniu (...) Sp. z o.o. czynności z zakresu prawa pracy, w tym do występowania jako pracodawca. Następnie, w dniu 17 grudnia 2009 r. pełnomocnik B. Z. (2), w imieniu (...) Sp. z o.o. złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. W treści oświadczenia zostało wskazane, że ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegało na:

1. pobieraniu wynagrodzenia od kontrahenta spółki – (...) Sp. z o.o. i nie poinformowania o tym fakcie samej spółki, w szczególności wynagrodzenia w kwocie 41 914, 32 brutto za cykl wykładów zarządzenie i administracja przedsiębiorstwem na podstawie faktury z dnia 7 stycznia 2008 r., o czym spółka powzięła informację w dniu 23 listopada 2009 r. w trakcie audytu przeprowadzonego przez firmę (...) Sp. z o.o., która to kwota wynagrodzenia została następnie refakturowana przez (...) na (...) Sp. z o. o., co spowodowało poniesienie przez Spółkę nieuzasadnionych kosztów

2. rekomendowaniu (...), jedynemu wspólnikowi spółki, zawarcie wieloletniej umowy dystrybucyjnej ze spółką (...), pomimo braku jej doświadczenia w branży farmaceutycznej, braku zaplecza, infrastruktury i kadry oraz umyślnym zatajeniu faktu zaangażowania ekonomicznego i osobowego w spółkę (...), które to okoliczności miały zasadnicze znaczenie przy podejmowaniu decyzji o wyborze dystrybutora;

3. rażąco nieprawidłowym nadzorem nad wykonywaniem przez (...) umowy ze spółką o świadczenie usług z dnia 2 kwietnia 2002 r. i rażącym brakiem dbania o interesy spółki w ramach współpracy ze spółką (...) co polegało na braku wprowadzenia zasad ustalania wynagrodzenia dla (...) za poszczególne usługi świadczone w ramach tej umowy,

brakiem wprowadzenia efektywnego mechanizmu weryfikacji faktur wystawianych przez (...), co mogło prowadzić do płacenia przez Spółkę wielokrotnie za te same usługi, albo za usługi, które w ogóle nie zostały wykonane;

4. zawarciem umowy o usługach zarządzania z dnia 2 lutego 2003 r. z (...) A. P. (1), pomimo, że zakres usług objętych tą umową pokrywał się częściowo z obowiązkami (...) (w której A. P. (1) jest większościowym wspólnikiem i jedynym członkiem zarządu) na podstawie umowy oświadczenie usług o wypłacaniem premii za wyniki zarówno (...) s.c. jak i dla (...), bez wprowadzenia mechanizmu umożliwiającego ocenę wpływu każdego tych podmiotów na wyniki sprzedaży co mogło prowadzić do płacenia za to samo świadczenie i świadczy o braku dbałości o interes spółki.

W treści oświadczenia zawarte zostało pouczenie o prawie odwołania się od niego do właściwego Sądu pracy w terminie 14 dni.

W odpowiedzi na to R. C. (1), za pośrednictwem poczty elektronicznej, napisał w dniu 30 grudnia 2009 r. oświadczenie skierowane do pełnomocnika spółki (...) B. Z. (1) w którym odniósł się do zarzutów wskazanych w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy. Wskazał, że faktura z dnia 7 stycznia 2008 r. była tylko refakturą faktury wystawionej na jego rzecz przez spółkę (...). Wyjaśnił, że ta operacja była potrzebna do tego, aby nie pojawiały się niepotrzebne podejrzenia na temat ewentualnego konfliktu interesów i o to, że sam sobie wystawi faktury. Co do nawiązania współpracy z (...) wskazał, że nie było wyjątkiem w grupie (...) podpisanie umowy marketingowej z małym podmiotem, który dopiero zaczynał działalność, że miał jedynie rolę wykonawczą przy kształtowaniu kontraktu, że jego zaangażowanie ekonomiczne w (...) całkowicie wygasło, i że on sam nie ukrywał przed ludźmi z kierownictwa(...), że zna prezesa spółki (...).

(Dowody: oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z dn.17.12.09 r. – k. 4 – 7, pełnomocnictwo z dn. 1.12.09 r. – k. 371, załącznik nr 10 do odpowiedzi na pozew – k. 434, zeznania świadka D. J. (2)ubowskiego, k. 538 – 542, 805 – 812)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w następujący sposób:

Sąd oparł się podstawie powyżej powołanych dowodów z dokumentów, innych środków dowodowych w postaci korespondencji za pośrednictwem poczty elektronicznej oraz z zeznań świadków i przesłuchania powoda R. C. (1). Dowody z dokumentów nie były kwestionowane co do ich autentyczności i wiarygodności przez żadną ze stron, jak również Sąd nie znalazł z urzędu przyczyn, dla których należałoby im powyższych cech odmówić, poza dowodami omówionymi poniżej.

Sąd odmówił wiarygodności dowodowi z fotokopii dokumentu prywatnego – umowy z dnia 8 października 2007 r. pomiędzy (...) R. C. (1) a (...) Sp. z o.o. (dalej jako (...)) o wykonanie i zorganizowanie cyklu szkoleń oraz imprez integracyjnych w sezonie 2007 – 2008 (k. 987 – 988). Całkowity koszt świadczeń z tej umowy został ustalony na kwotę 34 356 zł netto. Podobnie należało ocenić dołączoną do niego fakturę VAT nr (...) z daty 6 stycznia 2008 r. z tytułu usług związanych z organizacją spotkań szkoleniowo – integracyjnych ze środowiskiem dermatologicznym (k. 989) na kwotę 34 356 zł netto 41 914, 32 zł brutto.

Po pierwsze dowody te nie mogą zostać uznane za odpis dokumentów – został złożone jako wydruki fotokopii, w złym stanie, z ledwością dające się odczytać. Po wtóre, przedstawione materiały nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika reprezentującego powoda, w trybie, który umożliwia art. 129 § 3 k.p.c. W ocenie Sądu dowód ten został przedstawiony wyłącznie w celu próby wykazania, że powód w istocie jedynie opłacił na rzecz spółki (...) należność, która w sensie ekonomicznym obciążać powinna spółkę (...), a następnie doprowadził do zwrotu poniesionych na ten cel kosztów, w drodze wystawienia ciągu faktur VAT. Taka interpretacja tych okoliczności, forsowana z uporem przez stronę powodową, nie mogła zostać zaakceptowana, o czym przesądziły nie tylko podniesione powyżej zastrzeżenia natury formalnej, ale również okoliczności o znaczeniu merytorycznym.

Wbrew bowiem twierdzeniom powoda, przedstawiona przez niego sekwencja czynności nie znajdowała żadnego uzasadnienia w łączących strony stosunkach gospodarczych. Należy podkreślić, że spółki (...)i (...)współpracowały ze sobą, na podstawie umów zawieranych i wykonywanych bezpośrednio między nimi samymi.

Spółki te zawarły bezpośrednio między sobą, w dniu 1 października 2007 r., umowę o zorganizowanie konferencji w dniu 26 października 2007 r. w W. za kwotę 26 717 netto. Do tejże umowy została, w następstwie jej wykonania, wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 31 października 2007 r. na kwotę 27 878 brutto (załącznik nr 11 do odpowiedzi na pozew – k. 434). Okoliczność jej zawarcia i wykonania nie była kwestionowana pomiędzy stronami. Podobieństwo przedmiotowe i czasowe tego kontraktu z rzekomą umową zawartą przez R. C. (1) i spółkę (...) w dniu 8 października 2007 r. nasuwa poważne wątpliwości co do celowości i rzeczywistego przebiegu takiego wykonywania umowy, jak to przedstawia strona powodowa. Należy ponadto zauważyć, że przedmiot świadczenia zleceniobiorcy, określony w tej rzekomej umowie z dnia 8 października 2007 r. i związanej z nią faktury VAT z dnia 6 stycznia 2008 r. w sposób zasadniczy różnił się od określenia świadczenia w kolejnych fakturach VAT z dnia 7 stycznia 2008 r. (którą R. C. (1) wystawił na rzecz spółki (...)) i z dnia 14 stycznia 2008 r. (którą spółka (...) wystawiła na rzecz spółki (...), co w rezultacie sprawiło, że pozwana spółka ostatecznie poniosła związane z tym koszty). Ta okoliczność również zdecydowanie przemawia za wykluczeniem wersji prezentowanej przez stronę powodową. Ostatecznie to sam powód również niekonsekwentnie oceniał rzeczywiste znaczenie wystawienia faktur VAT z dnia 7 stycznia 2008 r. i 14 stycznia 2008 r., gdyż w toku procesu twierdził, że miało to uzasadnienie w rzeczywistej praktyce stosunków gospodarczych łączących (...) Sp. z o.o. ze spółką (...), zaś w oświadczeniu skierowanym drogą poczty elektronicznej do B. Z. (1), wskazał, że uczynił tak dlatego, aby uniknąć zarzutów o to, że sam sobie wypłaca wynagrodzenie. Między oświadczeniami o tak różnej treści i wymowie nie da się znaleźć punktów zgodnych, co stanowi kolejny silny argument za odrzuceniem stanowiska prezentowanego przy ocenie tej kwestii przez stronę powodową.

Sporna między stronami postępowania była również moc dowodowa niektórych poszczególnych dowodów z dokumentów, w tym zwłaszcza dowodu z odpisu prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie z dnia 26 października 2011 r., sygn. akt VI P 4/10 wraz z uzasadnieniem. Strona powodowa upatrywała w tym dokumencie dowód potwierdzający w znacznej części zasadność jej stanowiska w procesie, zwłaszcza w odniesieniu do podstawy faktycznej powództwa. Z kolei strona pozwana twierdziła, że dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż jego przedmiotem nie są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podobna rozbieżność dotyczyła oceny znaczenia dowodu w postaci odpisu wyroku Sądu Arbitrażowego przy Izbie Handlowej w H. z dnia 8 lutego 2012 r. z powództwa (...)przeciwko (...). o odszkodowanie i z powództwa wzajemnego (...) przeciwko (...) Sp. z o.o. o zapłatę ceny.

Niewątpliwie racje ma powód twierząc, że prawomocny wyrok Sądu państwowego wiąże nie tylko sąd, który go wydał lecz również inne sądy (art. 365 § 1 k.p.c.) Zasada ta jednak dotyczy związania sentencją wyroku sądowego i podstawowymi przesłankami jej rozstrzygnięcia, nie oznacza zaś, aby inny lub nawet ten sam sąd, rozpoznający podobną sprawę pod względem faktycznym, był związany również szczegółową treścią argumentacji powołanej w uzasadnieniu oraz wynikami postępowania dowodowego. Sąd Rejonowy był zatem związany w niniejszej sprawie ustaleniem, że rozwiązanie umowy o pracę z A. C. zostało dokonane z naruszeniem przepisów o rozwiązaniu umów w tym trybie, nie był jednakże związany dokonaną przez Sąd w tamtym postępowaniu oceną dowodów, w tym oceną dokumentów w postaci raportów pokontrolnych sporządzonych przez pracowników (...) oraz oceną zeznań A. Ś. i R. C. (1). Tym bardziej Sąd nie był związany poczynionymi w uzasadnieniu tamtego wyroku ocenami dotyczącymi postawy R. C. (1), gdyż nie wchodziły one w zakres przedmiotu rozstrzygnięcia w sprawie o sygnaturze VI P 4/10.

Z kolei dowód z dokumentu w postaci odpisu wyroku Sądu Arbitrażowego przy Izbie Handlowej w H. z dnia 8 lutego 2012 r. nie był wiążący dla Sądu Rejonowego w niniejszym postępowaniu, na co trafnie zwracała uwagę strona powodowa, jednakże podlegał on takiej ocenie jak inne zgromadzone w sprawie środki dowodowe, i z tego powodu, że nie miał formalnej mocy wiążącej w niniejszym postępowaniu, nie podlegała automatycznej dyskwalifikacji. Dowód ten posłużył zatem do ustalenia okoliczności rozwiązania umowy ze spółką (...) i wzajemnych rozliczeń pomiędzy tą spółką a (...). Posłużył również pomocniczo jako probierz wiarygodności oceny dowodów w postaci osobowych

środków dowodowych, choć sam w sobie nie miał przesądzającego znaczenia, jeśli chodzi o ustalenie okoliczności negocjowania i zawarcia umowy pomiędzy (...) a spółką (...).

Część dowodów została przez Sąd pominięta, bowiem nie dotyczyły one faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tego powodu Sąd pominął te dowody z dokumentów, innych środków dowodowych oraz fragmenty zeznań świadków, które dotyczyły szerszych aspektów współpracy pozwanej spółki z (...) Sp. z o.o., związanych z wykonywaniem zawartych umów o świadczenie usług polegających na wynajmie samochodów, materiałów biurowych, etc. Szczegółowe ustalenia faktyczne w tym zakresie były zbędne z perspektywy konieczności ustalenia kompletnej podstawy faktycznej wniesionego powództwa.

Wprawdzie jeden z zarzutów sformułowanych przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem dotyczył nieprawidłowego nadzoru sprawowanego przez niego nad rozliczaniem finansowym współpracy z (...), jednakże nie oznacza to, że w celu ustalenia czy zarzut ten został zgłoszony w terminie 1 – miesięcznym przewidzianym w art. 52 § 2 k.p., oraz czy został oparty na uzasadnionych podstawach należało ustalić całość szczegółowych okoliczności faktycznych związanych z wykonywaniem poszczególnych umów o współpracę między tymi spółkami. Sprawa niniejsza nie dotyczyła bowiem rozliczeń i wzajemnych roszczeń pomiędzy spółkami (...) a (...), lecz miała za przedmiot ocenę zgodności z prawem oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z byłym prezesem zarządu(...).

Nie miały również znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy szczegółowa treść korespondencji mailowej pomiędzy przedstawicielami kierownictwa spółki macierzystej wobec (...) Sp. z o.o. dotyczące procedury ustalania i podwyższania wynagrodzenia należnego R. C. (1)(zgromadzona w aktach sprawy na k. 689 – 692, 696 – 702, i n.). W przedmiotowej sprawie Sąd nie badał bowiem szczegółowych podstaw do ustalenia wynagrodzenia powoda ani nie oceniał jego roszczeń związanych z należnym mu wynagrodzeniem.

Sąd, ustalając stan faktyczny, oparł się również na dowodach z zeznań świadków: A. Ś., M. K. (1), P. W., P. S., D. J. (1), G. C. oraz J. T. (1), oraz w przesłuchanej w charakterze strony likwidatora spółki (...) E. Z..

Istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego sprawy miał dowód z zeznań świadka D. J. (1). Świadek ten pełnił w pozwanej spółce funkcję prezesa zarządu do końca 2010 r. W momencie zatem składania zeznań (2013 r.) nie był już członkiem zarządu (...), wobec czego należało go przesłuchać jako świadka, gdyż wymóg słuchania osób wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentowania osoby prawnej jako strony (art. 300 § 1 k.p.) dotyczy jedynie tych osób, które w momencie składania zeznań wchodziły w skład tego organu.

Świadek dysponował szeroką wiedzą na temat funkcjonowania przedsiębiorstwa pozwanej spółki, gdyż od 2006 r. pracował w niej, najpierw na stanowisku dyrektora finansowego, potem jako prezes zarządu. Jego zeznania, w znacznej części, Sąd ocenił jako wiarygodne.

W zasadniczej części treść zeznań świadka znajdowała odzwierciedlenie w obszernym materiale dowodowym w postaci dokumentów i innych środków dowodowych. Pozostawała ona w zgodzie z treścią raportów sporządzonych przez pracowników(...).

W niektórych jednak fragmentach treść zeznań świadka nie mogła zostać zaakceptowana przez Sąd. Dotyczyło to tych jego fragmentów, w których świadek przedstawiał własną ocenę podstaw do rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia (k. 539, 808). Te elementy należało pominąć, bowiem rzeczą świadka nie jest przedstawianie Sądowi własnych ocen faktów ustalonych w toku postępowania, a zwłaszcza ocen, które wprost odnosiłyby się do kwestii związanych z rozstrzygnięciem sporu między stronami. Ponadto Sąd zobligowany był również pominąć te elementy zeznań świadka, w których konstruował on rozważania hipotetyczne, oparte na przyjmowanych bez dostatecznego uzasadnienia założeniach (k. 808). Przyjmowało to, w tym konkretnym wypadku, postać rozważań o możliwych relacjach powoda ze współnikami pozwanej spółki w kontekście jego zasad rozliczania z (...) i ze spółką (...).

Poza wymienionymi nieprawidłowościami, w ocenie Sądu, nie było żadnych dalszych powodów, aby zakwestionować zeznania świadka w pozostałym zakresie.

Wiarygodne i istotne dla ustalenia stanu faktycznego okazały się również zeznania świadka G. C., który wprost potwierdził, że do obowiązków służbowych R. C. (1) należało poszukiwanie nowego dystrybutora dla produktów spółki w regionie nadbałtyckim (k. 892) oraz wyraźnie wykluczył, aby przedstawicielom spółki (...)R. C. (1) oznajmił o powiązaniach łączących go ze spółką (...) (k. 897, 900).

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania świadków M. K. (1), P. W. oraz P. S.. Osoby te wiedzę o procesach zachodzących w pozwanej spółce czerpały z audytów przeprowadzonych w 2009 r. Z tego powodu ich zeznania miały charakter uzupełniający i porządkujący względem tych okoliczności, które wynikały z przedstawionych dokumentów. Sąd nie znalazł powodów aby zakwestionować wiarygodność dowodu z zeznań wymienionych świadków, były one ze sobą zgodne, jak również korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Świadkowie ci nie reprezentowali również w toczącym się postępowaniu własnych interesów, ani też nie byli związani z żadną ze stron, stąd też w ocenie Sądu, ich zeznania miały charakter zobiektywizowany.

Inaczej należało ocenić zeznania świadka A. Ś., która była osobą blisko współpracującą z R. C. (1) w okresie lat 2008 – 2009, kiedy to wraz z nim zaangażowała się w proces poszukiwania nowego dystrybutora produktów farmaceutycznych grupy (...) na rynek środkowoeuropejski. Okoliczność ta miała istotne znaczenie dla oceny jej zeznań, bowiem również wobec świadka pracodawca wysunął zarzuty ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych związanych z udziałem w wyborze nowego dystrybutora. A. Ś. w równoległe toczącej się przed tutejszym Sądem sprawie również żądała od pozwanej spółki odszkodowania, tytułem niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Z tych powodów, w ocenie Sądu, treść jej zeznań była w znacznej mierze motywowana troską o własny interes. Dlatego Sąd dał wiarę zeznaniom świadka jedynie w tej części, w której przedstawiała ona ogólnie przebieg procesu negocjacji pomiędzy (...)oraz (...) Sp. z o.o. oraz okoliczności z tym związanych. W pozostałej części Sąd uznał jej zeznania za niewiarygodne, z podanych powyżej powodów. Ponadto ich treść, co do oceny postawy R. C. (1), była również niezgodna z treścią innych zgromadzonych w sprawie środków dowodowych, w tym zeznaniami świadkami G. C..

Jako niewiarygodne Sąd ocenił zeznania powoda R. C. (1) w charakterze strony. Po pierwsze nie sposób zgodzić się z twierdzeniem powoda, iż zwolnienie go z pracy miało na celu uniknięcie wypłaty wysokiej odprawy pieniężnej w związku z przejściem pracowników. Nie sposób również zgodzić się z wersją powoda, że faktura z dnia 7 stycznia 2008 r. była tylko refakturą faktury wystawionej na jego rzecz przez spółkę (...). Powód wyjaśniał, że ta operacja była potrzebna do tego, aby nie pojawiały się niepotrzebne podejrzenia na temat ewentualnego konfliktu interesów i o to, że sam sobie wystawi faktury. Co do nawiązania współpracy z (...) powód wskazał, że nie było wyjątkiem w grupie (...) podpisanie umowy marketingowej z małym podmiotem, który dopiero zaczynał działalność, że miał jedynie rolę wykonawczą przy kształtowaniu kontraktu, że jego zaangażowanie ekonomiczne w (...) całkowicie wygasło, i że on sam nie ukrywał przed ludźmi z kierownictwa (...), że zna prezesa spółki (...).

Zeznania powoda w tym zakresie nie korespondują z całym zgromadzonym materiałem dowodowym. Wbrew bowiem twierdzeniom powoda, przedstawiona przez niego sekwencja czynności nie znajdowała żadnego uzasadnienia w łączących strony stosunkach gospodarczych. Należy podkreślić, że spółki (...)i (...)współpracowały ze sobą, na podstawie umów zawieranych i wykonywanych bezpośrednio między nimi samymi.

Spółki te zawarły bezpośrednio między sobą, w dniu 1 października 2007 r., umowę o zorganizowanie konferencji w dniu 26 października 2007 r. w W. za kwotę 26 717 netto. Do tejże umowy została, w następstwie jej wykonania, wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 31 października 2007 r. na kwotę 27 878 brutto (załącznik nr 11 do odpowiedzi na pozew – k. 434). Okoliczność jej zawarcia i wykonania nie była kwestionowana pomiędzy stronami. Podobieństwo przedmiotowe i czasowe tego kontraktu z rzekomą umową zawartą przez R. C. (1) i spółkę (...) w dniu 8 października 2007 r. nasuwa poważne wątpliwości co do celowości i rzeczywistego przebiegu takiego wykonywania umowy, jak

to przedstawia strona powodowa. Należy ponadto zauważyć, że przedmiot świadczenia zleceniobiorcy, określony w tej rzekomej umowie z dnia 8 października 2007 r. i związanej z nią faktury VAT z dnia 6 stycznia 2008 r. w sposób zasadniczy różnił się od określenia świadczenia w kolejnych fakturach VAT z dnia 7 stycznia 2008 r. (którą R. C. (1) wystawił na rzecz spółki (...)) i z dnia 14 stycznia 2008 r. (którą spółka (...) wystawiła na rzecz spółki (...)), co w rezultacie sprawiło, że pozwana spółka ostatecznie poniosła związane z tym koszty). Ta okoliczność również zdecydowanie przemawia za wykluczeniem wersji prezentowanej przez stronę powodową. Ostatecznie to sam powód również niekonsekwentnie oceniał rzeczywiste znaczenie wystawienia faktur VAT z dnia 7 stycznia 2008 r. i 14 stycznia 2008 r., gdyż w toku procesu twierdził, że miało to uzasadnienie w rzeczywistej praktyce stosunków gospodarczych łączących (...) Sp. z o.o. ze spółką (...), zaś w oświadczeniu skierowanym drogą poczty elektronicznej do B. Z. (1), wskazał, że uczynił tak dlatego, aby uniknąć zarzutów o to, że sam sobie wypłaca wynagrodzenie. Między oświadczeniami o tak różnej treści i wymowie nie da się znaleźć punktów zgodnych, co stanowi kolejny silny argument za odrzuceniem stanowiska prezentowanego przy ocenie tej kwestii przez stronę powodową.

Sąd postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 22 stycznia 2014 r. oddalił wszystkie wnioski dowodowe pełnomocnika powoda zawarte w piśmie procesowym z dnia 9.11.2013r. (data prezentaty 13.11.2013r.) jako nieprzydatne dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz uwzględnił wnioski pełnomocnika powoda o zobowiązanie pełnomocnika pozwanej do złożenia regulaminu lub innego dokumentu obowiązującego na przełomie 2009/2010 roku, który regulował zasady przyznawania i wysokość odpraw dla pracowników, z którymi rozwiązywano umowę o pracę za porozumieniem czy za wypowiedzeniem z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Sąd postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 05 lutego 2014 r. (k. 1300 i nast.) dopuścił dowód w trybie art. 309 kpc – dowód z korespondencji elektronicznej:

1. e-mail od powoda R. C. (1) do B. Z. (1) z dnia 30 grudnia 2009 roku na okoliczność wystawienia przez powoda faktury za usługę przygotowania cyklu wykładów na (...) oraz refakturowania tej faktury na pozwaną, e-mail od powoda R. C. (1) do B. Z. (1) z dnia 30 grudnia 2009 roku na okoliczność ustalenia świadomego obejścia przepisów Kodeksu Spółek Handlowych, e-mail z dnia 18 lutego 2009 roku od powoda R. C. (1) do m.in. B. M. oraz R. S., e-mail z dnia 18 lutego 2009 roku od A. Ś. do G. C. oraz N. R. wraz z tłumaczeniem przysięgłym na okoliczności roli powoda w negocjacjach umowy z (...), e-mail od A. Ś. do J. W. z dnia 15 lutego 2009 roku, e-mail od A. Ś. do G. C. z dnia 23 października 2008 roku, e-mail od A. Ś. do G. C. oraz N. R. z dnia 18 lutego 2009 roku na okoliczność braku oficjalnej komunikacji między przedstawicielami (...) oraz (...) oraz między powodem R. C. (1) a A. Ś. oraz (...)

2. e-mail od M. K. (2) do D. A. z dnia 21 sierpnia 2009 roku na okoliczność przyczyn rozwiązania umowy o pracę z powodem

3. korespondencja elektroniczna między D. A. i M. K. (2) z 21 sierpnia 2009 roku (wersja anglojęzyczna wraz z tłumaczeniem przysięgłym), korespondencja elektroniczna z dnia 24 sierpnia 2009 roku między D. A., M. K. (2) i D. J. (1) dotycząca premii powoda i innych pracowników, korespondencja elektroniczna między powodem a M. H. i D. A. z 29 kwietnia 2009 roku, tytuł: „Premia lojalnościowa dla A. i R.”, korespondencja elektroniczna z dnia 7 września 2009 roku między M. K. (2) a powodem na temat wynagrodzenia, premii i dodatkowych świadczeń powoda i innych pracowników, e-mail M. H. do powoda R. C. (1) z dnia 28 stycznia 2009 roku, e-mail B. M. z dnia 18 czerwca 2009 roku przesłany do wiadomości powoda przez D. J. (1), korespondencja elektroniczna z okresu od 11 do 15 lutego 2009 roku, korespondencja elektroniczna z okresu 1-4 czerwca 2009 roku, e-mail z dnia 7 października 2009 roku, korespondencja elektroniczna z okresu 13 lipiec – 14 sierpień 2009 roku, e-mail z 3 września 2008 roku od M. H. na okoliczność wynagrodzenia powoda oraz okoliczności wskazane w piśmie procesowym pełnomocnika powoda z dnia 23 września 2013 roku

4. oddalił wnioski dowodowy pełnomocnika powoda (pismo procesowe z 14.11.2012r. k. 429 pkt 1) jako niemający znaczenia dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oddalił wnioski dowodowy pełnomocnika powoda (pismo procesowe z 17.12.2012r. k. 494) o

dopuszczenie dowodu z sentencji oraz uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga z dnia 31.10.2012r. sygn. Akt VII Pa 15/12 w sprawie z powództwa A. Ś. w postępowaniu o sygnaturze akt VI P 4/10 na okoliczność przyczyn rozwiązania umowy o pracę z powodem, jako niemający znaczenia dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,

5. oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika pozwanego (zawarty w piśmie procesowym, z dnia 13.05.2012r. k. 250) o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci wyroku Sądu Arbitrażowego przy Izbie Handlowej w H. z dnia 8.02.2012r. sygn. akt GIX/3/Sch1510 na okoliczności wskazane przez pełnomocnika pozwanego w pkt 1.1 i 1.2 pisma procesowego z 30.05.2012r. jako niemający znaczenia dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,

6. oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika pozwanego zawarty w piśmie procesowym z 31.01.2014r. o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci pisemnych zeznań B. M. złożonych w dniu 25.05.2011r. w postępowaniu arbitrażowym toczącym się przed Sądem Arbitrażowym jako niemający znaczenia dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy

7. oddalił wnioski dowodowe powoda zawarte w piśmie procesowym z dnia 30.01.2014r. w pkt 2 i 3 jako niemające znaczenia dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, nadto jako zmierzające do przewlekłości postępowania;

8. uchylił zarządzenie z dnia 2.01.2014r. Sędziego referenta o zobowiązanie powoda do złożenia dokumentów, o których mowa w pkt 3.1, 3.2, 3.3 pisma procesowego pełnomocnika pozwanego z dnia 19.12.2013r. (data wpływu do sądu – 23.12.2013r.) oraz oddalić wnioski pełnomocnika pozwanego zawarte w piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2013 r. (data wpływu do Sądu- 23.12.2013 r.) za wyjątkiem wniosku- z pkt 2 ww. pisma procesowego jako niemające znaczenia dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 21 lutego 2014 r. oddalił wnioski pełnomocników stron zgłoszone na rozprawie o o dołączenie, czyli uznanie za dowód umowy z 1.01.2006 – umowy cywilnoprawnej powoda z (...)na okoliczność wiarygodności zeznań powoda oraz o dopuszczenie wszystkich dokumentów złożonych w załączniku do protokołu rozprawy z 4.02.2014r. jako niemające znaczenia dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu w całości.

Powód dochodził odszkodowania, w wysokości wynagrodzenia odpowiadającego 6 – miesięcznemu okresowi wypowiedzenia, z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, dokonanego z naruszeniem art. 52 § 1 i 2 k.p. W ocenie powoda zarzuty stawiane mu przez pracodawcę, ujęte w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 17 grudnia 2010 r., nie potwierdziły się, a ponadto pracodawca złożył to oświadczenie z przekroczeniem 30 – dniowego terminu na jego złożenie, liczonego, zgodnie z art. 52 § 2 k.p. od momentu dowiedzenia się o faktach, które w jego przekonaniu mogły uzasadniać złożone wypowiedzenie.

W szczególności, zdaniem powoda, nowy prezes zarządu spółki, D. J. (1), który był osobą kompetentną do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy, posiadał szczegółową wiedzę o działaniach powoda na długo przed tym, jak złożone mu zostało oświadczenie o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia, w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 k.p.

Zgodnie z tym przepisem pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Zgodnie z art. 52 § 2 k.p. rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Ponadto, zgodnie z treścią art. 30 § 4 k.p. oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę w tym trybie musi wskazywać przyczynę rozwiązania, a nadto musi być, zgodnie z art. 52 § 3 k.p., poprzedzone zasięgnięciem opinii reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej, którą zawiadamia o przyczynie uzasadniającej rozwiązanie umowy. Ten ostatni element nie podlegał w sprawie badaniu, bowiem R. C. (1) nie był reprezentowany przez zakładową organizacją związkową.

W pierwszej kolejności Sąd badał, czy rozwiązanie z powodem R. C. (1) umowy o pracę było formalnie zgodne z prawem. Zgodnie z jednolitym, utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego pracodawca w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia musi wskazać przyczynę, która powinna być rzeczywista, dostatecznie skonkretyzowana i zrozumiała. Pracodawca musi określić jakie konkretne zachowanie lub zachowania pracownika stały się przyczyną rozwiązania z nim stosunku pracy.

W ocenie Sądu oświadczenie pełnomocnika pracodawcy z dnia 17 grudnia 2009 r. spełnia określone w ten sposób warunki. Pracodawca w sposób wystarczająco konkretny przedstawił zarzuty, jakie stawiał pracownikowi, odnosząc się do konkretnych wydarzeń, dat i dokumentów. Z treści złożonego oświadczenia pracownik miał możliwość dowiedzenia się, jakiego rodzaju zastrzeżenia co do wykonywania przez niego obowiązków pracowniczych żywił jego pracodawca. Pracownik też wiedział, jak może zorganizować próbę skutecznej obrony przed zarzutami, jakie mu postawiono, o czym świadczy choćby treść jego korespondencji mailowej do B. Z. (1) z dnia 30 grudnia 2009 r.

Kolejny etap badania złożonego przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia obejmuje ocenę dochowania 1 miesięcznego terminu na jego złożenie od momentu dowiedzenia się przez pracodawcę o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy, wynikającego z art. 52 § 1 k.p.

Ocena tej okoliczności w niniejszej sprawie wiąże się z pewnymi trudnościami, gdyż w czasie bezpośrednio poprzedzającym złożone oświadczenie pozwana spółka znajdowała się w fazie intensywnej reorganizacji spowodowanej zmianą podmiotu właścicielskiego. Dodatkowo trudność wynika również z faktu, że to powód do dnia 25 października 2009 r. był jedynym członkiem i prezesem zarządu pozwanej spółki, stąd też to on był osobą, której faktyczna wiedza o całokształcie procesów zachodzących w spółce i jej relacjach z zewnętrznymi partnerami była największa. Ponadto, przy ocenie tej okoliczności należało również uwzględnić fakt, że w spółce dobiegały wówczas końca prace zewnętrznych audytorów, które miały na celu, m.in. ustalenie, czy i jakich nieprawidłowości w wykonywaniu swoich obowiązków dopuścił się powód.

Biorąc pod uwagę wymienione okoliczności, Sąd uznał, że momentem w którym pozwana spółka, będąca pracodawcą, powzięła wiadomość o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę z powodem, był dzień 30 listopada 2009 r., tj. data prezentacji finalnego raportu z prac audytorów (...) aktualnemu prezesowi zarządu spółki. Zdaniem Sądu, dopiero od tej daty, pracodawca, za pośrednictwem osób kompetentnych do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy w jego imieniu, mógł powziąć pewną wiedzę o działaniu R. C. (1), uzasadniającym rozwiązanie z nim umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p. Konkluzja ta pozostaje w zgodzie z ogólną regułą wypracowaną w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którą termin, o którym stanowi art. 52 § 2 k.p., rozpoczyna bieg w momencie, w którym wiadomość o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę powziął organ zarządzający jednostką organizacyjną, działający za pracodawcę na podstawie art. 3¹ § 1 k.p. (zob. wyr. SN z dnia 7 grudnia 1999 r., sygn. I PKN 439/99, także wyr. SN z dnia 1 lipca 1999 r., sygn. I PKN 135/99).

W sposób oczywisty nie można przyjąć, aby datę tę należało liczyć od momentu dowiedzenia się przez samego R. C. (1), jako poprzedniego prezesa zarządu, o jego własnych działaniach, gdyż nie był on osobą kompetentną do dokonywania w imieniu pracodawcy czynności z samym sobą jako pracownikiem.

Z momentem usunięcia R. C. (1) z funkcji prezesa zarządu pozwanej spółki, osobą, która była właściwa w imieniu pracodawcy do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy, także wobec byłego prezesa zarządu, stał się D. J. (1), jako kolejny prezes, na mocy ogólnej kompetencji do działania w imieniu spółki (201 § 1 k.s.h.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, termin określony w art. 52 § 1 k.p. biegnie jeden raz od momentu

uzyskania wiadomości przez pracodawcę i nie rozpoczyna biegu na nowo z powodu zmian osobowych w składzie organu zarządzającego lub przekształceń organizacyjnych pracodawcy (zob. wyr. SN z dnia 7 grudnia 1999 r., sygn. I PKN 431/99, również wyrok SN z dnia 5 lipca 2002 r. sygn. I PKN 389/01). Jednakże reguła ta nie może znaleźć zastosowania, gdy zmiana w składzie organu zarządzającego polega na odwołaniu prezesa zarządu i powołaniu w jego miejsce innej osoby, a przedmiotem oceny w kontekście treści art. 52 § 1 k.p. jest postępowanie odwołanego prezesa zarządu.

To zatem stan świadomości tej konkretnej osoby rozstrzygał o tym, czy wiedzę o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodem, można było przypisać również pozwanemu pracodawcy. Zdaniem Sądu Rejonowego, D. J. (1) powziął wiedzę o okolicznościach wskazanych w pkt 1 i 2 oświadczenia o rozwiązaniu umowy, tj. o wystawieniu przez R. C. (1) faktury VAT z dnia 7 stycznia 2008 r., której koszt faktycznie obciążył spółkę (...) oraz nieprawidłowościach związanych z wyborem spółki (...) jako dystrybutora produktów farmaceutycznych (...), jak wyżej wskazano, dopiero w dniu 30 listopada 2009 r.

Nie można zaaprobować twierdzenia powoda, o tym, że jego pracodawca powziął skutecznie wiadomość o istnieniu ewentualnej podstawy do rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w postaci wystawienia przez niego faktury VAT z dnia 7 stycznia 2008 r., mającej za przedmiot wynagrodzenie za czynności zarządcze, już w momencie, w którym faktura ta została parafowana przez ówczesnego Dyrektora Finansowego spółki D. J. (1), a więc, jak należy sądzić, w niedługi czas po jej wystawieniu i na długo przed złożeniem oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p.

Wbrew twierdzeniom strony powodowej, D. J. (1) nie miał możliwości zapoznania się z tą fakturą VAT, bowiem została ona wystawiona na rzecz (...) Sp. z o.o. przez R. C. (1), a następnie została podana refakturowania przez (...) na rzecz (...) Sp. z o.o. Do spółki (...) wpłynął zatem jedynie finalny rezultat tego procesu, w postaci faktury VAT wystawionej przez spółkę (...) z dnia 14 stycznia 2008 r. W samej treści tego dokumentu, w takiej formie w jakiej D. J. (1) mógł się z nim zapoznać w styczniu 2008 r., nie ma żadnego sformułowania, które pozwalałoby na połączenie go z działalnością R. C. (1).

Stąd też nie było żadnych podstaw do przyjęcia, że o faktycznym przerzucaniu kosztów za usługi R. C. (1) świadczone poza stosunkiem pracy i bez świadomości pracodawcy, na (...), D. J. (1) miał powziąć wiedzę już w styczniu 2008 r.

Okoliczność ta wymagała rozważania, bowiem gdyby zaakceptować stanowisko powoda, co z wyżej podanych przyczyn okazało się niemożliwe, należałoby przyjąć, że bieg terminu do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia rozpoczął się w dniu, w którym D. J. (1) objął funkcję prezesa zarządu, gdyż z tym dniem stał się on osobą kompetentną do dokonywania czynności w imieniu pracodawcy w sprawach z zakresu prawa pracy (art. 201 § 1 k.s.h. w zw. z art. 3¹ § 1 k.p.). Należałoby zatem przyjąć, że termin ten rozpoczął się w dniu 25 października 2009 r., w takim zaś wypadku oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę winno zostać uznane za spóźnione.

Konkluzja ta jest prawidłowa jedynie w odniesieniu do trzeciej zasadniczej przyczyny oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, tj. braku prawidłowego nadzoru nad wykonywaniem umowy o współpracy gospodarczej ze spółką (...). W tym zakresie należało uznać, że D. J. (1) posiadał adekwatną wiedzę jeszcze przed tym, zanim objął funkcję prezesa zarządu pozwanej spółki, gdyż wcześniej, jako osoba zajmująca stanowisko dyrektora finansowego spółki zajmował się tym odcinkiem działalności (...). Miał on zatem świadomość już wcześniej, że nadzór nad wykonywaniem umów z (...) nie był prawidłowy i znacząco odbiegał od standardów przyjętych w toku profesjonalnego obrotu gospodarczego. Stąd też, co do tej okoliczności uzasadniającej złożenie powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, należało przypisać pracodawcy wiedzę od dnia 25 października 2009 r. To z kolei sprawia, że oświadczenie złożone w dniu 17 grudnia 2009 r. było spóźnione w części obejmującej wskazane powyżej okoliczności.

Ostatnim elementem wymagającym oceny z punktu widzenia zgodności z prawem dokonanego rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia jest zasadność rozwiązania umowy w trybie art. 52 kp. , co wymaga oceny czy okoliczności

podane jako przyczyny złożenia tego oświadczenia faktycznie miały miejsce. Przy czym badaniu pod tym kątem podlegają jedynie okoliczności ujęte w pkt 1 i 2 oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 17 grudnia, gdyż w tym zakresie oświadczenie pracodawcy spełniło pomyślnie test prawidłowości formalnej i terminowości.

Zdaniem Sądu, nie ulega wątpliwości, że R. C. (1) w swoim działaniu dopuścił się rażącego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Wymaga przy tym podkreślenia że powód świadczył pracę na szczególnym stanowisku, sprawował bowiem funkcję prezesa zarządu spółki i kierował faktycznie jej działalnością, był zatem osobą szczególnie zobowiązaną do dbałości o dobro pracodawcy. Z tytułu szczególnych obowiązków związanych z zajmowanym stanowiskiem powód cieszył się wysokim prestiżem zawodowym oraz otrzymywał wysokie, adekwatne do pełnionej funkcji wynagrodzenie.

Z tego powodu obowiązany był dochować wyższego standardu profesjonalnej działalności handlowej, szczególnie zaś uwzględniając fakt, że zarząd nad działalnością spółki sprawował jednoosobowo. Konkluzja tak jest przyjmowana w orzecznictwie SN (wyrok z dnia 28 stycznia 2000 r., sygn. I PKN 482/99). Pogląd ten Sąd Rejonowy w całości podziela i przyjmuje za własny. Im większy zatem zakres kompetencji i swobody w ich wykonywaniu, tym większe wymagania w zakresie staranności działania na rzecz dobra pracodawca.

Powód nie dochował tych standardów, bowiem dopuścił do faktycznego ponoszenia przez swojego pracodawcę kosztów swojej dodatkowej działalności, ukrywając to ponadto w skomplikowanych rozliczeniach między sobą jako odrębnym podmiotem jednoosobowej działalności gospodarczej a kontrahentami swojego pracodawcy. Ponadto powód dopuścił do poważnego zagrożenia interesów ekonomicznych i gospodarczych jedynego udziałowca spółki, w której był zatrudniony przez polecenie jako wiarygodnego partnera biznesowego spółki (...) i ukrywanie swoich faktycznych powiązań z tym podmiotem. Ta ostatnia okoliczność nie stała się relewantną przyczyną wyrządzenia szkody spółce (...). ani też spółce (...), jednakże doprowadziła do zagrożenia interesów tych podmiotów i uwidoczniła, że powód stał w centrum poważnego konfliktu interesów.

Z jednej bowiem strony był zobowiązany w ramach swoich obowiązków pracowniczych do dbałości również o interesy spółki (...). na terenie rynku środkowoeuropejskiego, z drugiej zaś dążył do zapewnienia intratnego kontraktu spółce, w której do niedawna był jedynym udziałowcem, a która następnie należała do jego szwagra A. L.. W tych okolicznościach nie miało już znaczenia, że nie została udowodniona, zakładana przez pozwaną spółkę, okoliczność powierniczego zbycia udziałów przez R. C. (1), na rzecz A. L..

Powyższe okoliczności nie świadczą przy tym, że całokształt działalności zawodowej powoda w pozwanej spółce należało ocenić negatywnie, lecz jedynie o tym, że pracodawca miał prawo rozwiązać z powodem umowę o pracę art. 52 § 1 k.p., gdyż ten dopuścił się takich zachowań, choćby stanowiących niewielki element jego działalności, które były przypadkami rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych. Nie zachodzi również zależność odwrotna, tzn. z faktu, że jak sam powód wskazuje był cenionym czy wręcz wyróżniającym się pracownikiem spółki (...), nie wynika, że nie mógł się dopuścić zachowania stanowiącego ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych, czy też, że takie jego zachowanie mogło zostać skutecznie skompensowane pozytywnymi elementami jego działalności w pozwanej spółce.

Również dalsze szczegółowe argumenty powoływane przez powoda na poparcie jego stanowiska procesowego, a skierowane przeciwko racjom strony pozwanej, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zdaniem strony powodowej działania podjęte przez umocowanego pełnomocnika w sprawie rozwiązania z nim umowy o pracę, były w istocie działaniami na rzecz współnika pozwanej spółki, a więc na rzecz podmiotu zewnętrznego, nie zaś na rzecz pracodawcy. Były one ponadto niezgodne z wolą działania ówczesnego prezesa zarządu pozwanej, D. J. (1), który jedynie udzielił pełnomocnictwa do dokonywania czynności w sprawach pracowniczych osobie wskazanej z zewnątrz.

Stanowisko to nie ma racji bytu i nie znajduje dostatecznego oparcia w przepisach prawa. Powód bowiem z faktu, że jedyny współnik wywierał faktyczny przemożny wpływ na działania organów spółki wywodzi nieskuteczność

podejmowanych w ten sposób czynności umocowanych organów spółki. Jednakże w świetle powoływanego już art. 3¹ § 1 k.p. nie ma konieczności, aby osobą dokonującą czynności z zakresu prawa pracy był jedynie organ zarządzający jednostką organizacyjną, ustalony w myśl innych stosownych przepisów, w tym wypadku art. 202 § 1 k.s.h. Przeciwnie, nie ma przeszkód, aby czynności te wykonywał pełnomocnik, powołany zgodnie z wolą jedyne go udziałowca, jeśli pełnomocnictwo zostało udzielone prawidłowo. Tak zaś było w tym przypadku, bowiem udzielił go aktualny prezes zarządu spółki, D. J. (1).

Sąd nie mógł też zaakceptować stanowiska strony powodowej, zgodnie z którym pracodawca złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy z powodem bez wypowiedzenia wyłącznie w celu ominięcia kosztownej procedury związanej ze zwolnieniami grupowymi, w tym w celu uniknięcia konieczności wypłaty wysokiej odprawy pieniężnej dla powoda. Argument ten został oparty na założeniu, że pracodawca nie miał żadnych uzasadnionych podstaw dla rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 k.p. Ponadto strona powodowa powołała się również na okoliczność, że stanowisko to zostało zaakceptowane przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 listopada 2011 r., sygn. VI P 4/10 w odniesieniu do oceny podstaw rozwiązania stosunku pracy przez (...)z A. Ś..

Okoliczności te nie miały znaczenia przy rozstrzygnięciu tej sprawy, gdyż dotyczyła ona oceny podstaw do rozwiązania umowy o pracę z R. C. (1), a nie A. Ś.. Ponadto argument o próbie obejścia przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników nie znajduje uzasadnionych podstaw również z tego powodu, że, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, pracodawca zastosował faktycznie tryb przewidziany w tej ustawie do rozwiązania stosunków pracy z kilkunastoma osobami. Należy również wskazać, że przepisy wymienionej ustawy znajdują zastosowanie w przypadku rozwiązywania umów o pracę z przyczyn, które nie dotyczą pracowników, przeciwnie zatem do trybu rozwiązania umowy o pracę uregulowanego w art. 52 § 1 k.p. Między oboma tymi sposobami ustania stosunku pracy nie ma zatem żadnej konkurencji, która mogłaby nieść ze sobą ryzyko obchodzenia przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. w drodze stosowania art. 52 § 1 k.p. Inaczej mogłaby przedstawiać się sytuacja, gdyby okazało się, że przyczyny podane przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia faktycznie nie istniały, w niniejszym postępowaniu Sąd doszedł jednak do wniosków przeciwnych wniosków.

W rezultacie należało uznać, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem, które pozwana spółka złożyła w dniu 17 grudnia 2009 r., było zgodne z prawem, gdyż spełniało wymagania formalne stawiane tego rodzaju oświadczeniom, zostało złożone zasadniczo z zachowaniem terminu, oraz miało za przyczyny rzeczywiste ciężkie naruszenie przez powoda podstawowych obowiązków pracowniczych. Fakt, że oświadczenie woli pracodawcy było spóźnione w odniesieniu co do jednej z trzech zasadniczych przyczyn rozwiązania umowy o pracę, wymienionych w jego treści, nie przesądza o jego skuteczności i zgodności z prawem, wystarczy bowiem, by choć jedna z przyczyn podanych w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę była rzeczywista, konkretna i stanowiąca jedną z okoliczności wymienionych w art. 52 § 1 pkt 1 – 3 k.p.

Przesądza to o tym, że roszczenie powoda o odszkodowanie było niezasadne, przysługuje ono bowiem wyłącznie w razie stwierdzenia, że oświadczenie pracodawcy naruszało przepisy regulujące rozwiązanie umów o pracę w tym trybie. Z tego powodu powództwo podlegało oddaleniu.

Z powyższych względów, na podstawie ustalonych przepisów, Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego orzeczono mając na względzie art. 98 i nast. k.p.c. zasądając od powoda R. C. (1) na rzecz strony pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) z siedzibą w W. tytułem zwrotu kosztów procesu łącznie kwotę 417, 00 złotych (czterysta siedemnaście złotych) w tym kwotę 60 złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011, I PZP 6/10. Biorąc pod uwagę poniesione wydatki nakazano pobrać od powoda R. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie tytułem zwrotu

wydatków związanych z tłumaczeniem i wykonaniem odezwy sądowej do sądu zagranicznego łącznie kwotę 846,58 złotych (osiemset czterdzieści sześć złotych 58/100) z ustawowymi odsetkami.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku z pisemnym uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

14/03/2014 r.